ပန်းဦးပန်သူ "သီတာ"

queryde

အင်း ကျနော့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ကိုယ်လက်နှီးနှော ချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ အတွေ့အကြုံကိုပြောရရင်တော့ အသက်က ၁၈ နှစ်၊ ၁၀ တန်း ဒုတိယနှစ်၊ မြေလတ်ပိုင်းက --- မြို့မှာ၊ တကယ်ကျောင်းတက်တာက အခုနေပြည်တော်ဖြစ်နေတဲ့နေရာ၊ အပတ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းလိုလို အဒေါ်တို့မိသားစုရှိတဲ့ အဲဒီမြို့လေးကို ပြန်နေကျ၊ အဒေါ်တို့က အဲဒီမြို့လေးရဲ့ ဈေးထဲမှာ --- ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ အဒေါ့်သမီးကြီး အမဖြစ်သူက ငယ်ငယ်ကလေးကတဲက အိမ်မှာအတူနေစားလာကြတော့ ကျနော့ကို သူ့မောင်အရင်းထက် တောင် ပိုချစ်တယ်၊ ညှာလည်းညှာတယ်၊ အဲတော့ အပတ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ကျနော်က အဲဒီမှာ သွားနေကျ။

ကျနော့ကောင်မလေးက သီတာ တဲ့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် --- ဆိုင်က၊ သူ့အမေက ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး ဈေးထဲမှာ နာမည်ကြီး၊ သူကလဲ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ နာမည်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူမျက်လုံး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ကျနော်တို့ရွယ်တူတွေကြားထဲမှာ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို နောက်ကကြည့်မိရင် တံတွေးနင်တတ်တယ်လို့ လူပြောများလွန်းလို့ ကျနော်တစ်ခါကြည့်မိပါတယ်။ ဂလု--- ဟုတ်တယ်ဗျို့။

သူ့အရပ်က ပုတယ်လို့ပြောရမယ်၊ အသားက ညိုတယ်၊ ဆံပင် အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားတာတောင် ခြေသလုံးလောက်ထိရောက်တယ်၊ မျက်လုံးကလဲ ရှယ်၊ သူမို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီလားဆို ကျနော့မှာ ဟိုဟာလွတ်ကျ၊ ဒီဟာလွတ်ကျနဲ့၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းကို မသိအောင် ဖြစ်ရတာ အခါခါ။

ကျနော်ကလဲကျနော် လို့ပြောပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်မိတ်ဆက်ရမလား မသိဘူး။ ကျနော် တို့က ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ မချမ်းသာဘူး။ အဖေက ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဆုံးသွားလို့ မုဆိုးမသား၊ အမေလုပ်သူက ရောင်းလို့ရတာ အကုန်ရောင်း၊ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး ကျောင်းထား ခဲ့လို့ ကိုယ်အရပ် ကိုယ်ရွာမှာတော့ မြို့ကျောင်းသား ဆိုပြီး မျက်နှာပွင့်တယ် ဆိုပါစို့။ ထားပါ။ ဒါက အဓိက မဟုတ်ဘူး။ အဓိကက မိန်းကလေးကံလို့ပြောရမလား၊ ကျနော် အင်မတန် စန်းပွင့်တယ်၊ အဖေဆုံးပြီးကာစ ၁၃ နှစ်သား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကျနော့ကို အထက (၂) လသာက ၁၆ နှစ်ရွယ် (၈) တန်းကျောင်းသူက ပြန်ကြိုက်သတဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့၊ ကျနော့တစ်သက်တာမှာ ရည်းစားပေါင်း (၁၁) ယောက်တိတိ ရှိခဲ့ဘူးတယ်၊ တစ်ယောက်မှ "မာဒင်္ဂ" လိုဇွဲခတ် လိုက်ခဲ့ရတာ မပါဘူးဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ၊ ရည်းစားစာ လိုက်မပေးဘူးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်မှတော့ ယုံလိမ့်မယ်။ ကျနော့် ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းတွေကတော့ ကျနော့် မွေးရာပါ "စန်း" ကို အင်မတန်အားကျကြတယ်။ ကျနော် အင်မတန် ရှက်တတ်တယ်၊ အားကလည်း နာတတ်သေးတယ်၊ လူရှေ့သူရှေ့လည်း စကား မပြောတတ်ပါဘူး။ ဟာသလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ရုပ်ရည်ကလည်း မင်းသားချော မချောတာတော့ ကျိန်းသေတယ်။

ကြံဖန်ပြီး ကိုယ်ဖါသာကိုယ် အမွှမ်းတင်ရရင်တော့ ကျနော်က ဘာလုပ်လုပ် “စေတနာ” ထားလုပ်တတ်တယ်၊ ကိုယ်အကျိုးမရှိပေမဲ့ သူ့အကျိုးရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရင်၊ ဘာဖြစ်နေနေ ကျနော် ဝင်ပါတတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကြား ဆုံးဖြတ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေရင် ဘက်မလိုက်တတ်ဘူး၊ တည်တည်ကြည်ကြည် နေတတ်တယ် (ကိုယ်ထင်တာ ပြောတာနော်)၊ နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးအပါဆုံးလို့ ပြောရမလား မသိဘူး၊ မိန်းကလေးတွေ ဘက်က “စေတနာ့ဝန်ထမ်း” ရှေ့နေလုပ်တတ်တယ်၊ ဟိုဟာ ဒီဟာ ဖွန်ကြောင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဥပမာ– မိန်းကလေးတွေ မပါတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေချည်း ပြောနေတဲ့ စကားဝိုင်းမျိုးမှာ “မိန်းမတွေ မကောင်းဘူး” ဆိုတာမျိုး ကျနော်လက်မခံဘူး၊ “ယောက်ျားတွေထဲမှာလည်း ဟုတ်မှာသူတွေ အများကြီး” လို့ ချေပပြောဆိုရင်း၊ “ကောင်းတဲ့မိန်းမ” တွေအကြောင်း ရှာပြောတတ်တယ်၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ် မို့လားဗျာ။ အဲ ဒါနဲ့ပဲ လိုရင်းမရောက်နိုင်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ရွာစားကြီးတို့ ကျနော့် နရင်းအုပ်လိမ့်ဦးမယ်၊ ရှေ့ဆက်ဦးမှ။

တိုတိုပြောရရင် ကျနော်အလည်သွားတဲ့ အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်းလိုလို သီတာက ဆိုင်မှာ မြဲနေတတ်တယ်။ အရင်တုံးက ဆိုင်သိပ်မထိုင်တတ်ဘူး ပြောကြတာဘဲ၊ ကျနော့အမဆီ (ဈေးဆိုင်ချင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတော့) အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ စကား လှမ်း လှမ်းပြော၊ ဆိုင်ကို မကြာခဏလာ၊ မုန့်တွေ ဝယ်ဝယ်ကျွေး၊ ကျနော့အကြောင်း တွေ စပ်စု၊ လုပ် လုပ်လာတယ်။ ကျနော်လည်း အစကတော့ မသိပါဘူး။ အထက်မှာ ပြောခဲ့သလို လူပြောများလွန်းလို့ တစ်ခါ နှစ်ခါဘဲ နောက်ကနေ ကြည့်ဘူးတာပါ။ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားပေမဲ့ လူက သတ္တိသိပ်မရှိတာမို့ “ဂလုရင်းနဲ့” ဘာသိဘာသာ နေ နေမိတယ်။ ပြဿနာအစက ကျနော့အမ။

“ဒီကောင်မ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ ကြိုက်လိုက်စမ်းဟယ်” တဲ့၊ အမအပြော ခုထိ မှတ်မိနေ သေးတယ်၊ ငယ်လည်း ငယ်ကြသေးတာကိုး၊ သီတာ က ပဲများလို့ဆိုပြီး သူတို့ မိန်းမချင်း သိပ်မကြည်ကြဘူး၊ အမှန်ကတော့ ကျနော့အမထက် သီတာက ပိုပေါ်ပြူလာဖြစ်တာ ကို မနာလိုတာလည်း ပါမယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အောင်သွယ်တော် ဇတ်လမ်း စတော့တာပါဘဲ။ အမလုပ်သူက ကျနော် မပြောဘဲ ပြော၊ ကျနော် ဝယ်မလာဘဲ ပေးနဲ့ သိပ်ကြာ ကြာ မဖန်တီးလိုက်ရပါဘူး။ တစ်လလောက်မှာ သီတာနဲ့ ကျနော် ရည်းစား ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဟီး – မင်းကတော့ စိတ်မပါဘူးလားလို့ မမေးနဲ့နော်။ သိတ္တိသာ မရှိတာ၊ ဟိုဟာကတော့ ရှိတယ်လေ၊ အချစ်စိတ်ကို ပြောပါတယ်။

ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ရည်းစားနှစ်ယောက်ထားခဲ့ဘူးပေမဲ့ လက်တောင် ရဲရဲကိုင်ရဲတာ မဟုတ်၊ စားချင်တာလည်း ပြာလို့၊ လက်နေးတာလည်း ချာလို့ ဆိုတာ ကျနော်မှ အစစ်၊ ရောက်တဲ့အခါ လှမ်းပြုံးပြ၊ သူ့အမေလစ်ရင် စကားလေးဘာလေးပြော၊ မုန့်လေးဘာလေး အတူစား၊ ဒါလောက်ဘဲ ရှိတယ်။ သူကဘဲ စိတ်မရှည်တာလား၊ ကျနော့် “စန်း” ကဘဲ ထလွန်းတာလား မသိဘူး။ တစ်နေ့တော့ ---

“အကိုကြီး မသီတာက သူလိုက်ခဲ့ရမလား တဲ့၊ မေးနေတယ်”

“ဟင်”

ကျနော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဖြစ်က ဒီလို။ ကျနော်ရယ်၊ ကျနော့်ညီ (တစ်ဝမ်းကွဲ) ရယ် ဆိုင်ကနေ အမတို့ဝယ်ပေးတဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေ သယ်ပြီး ထမင်းချက်ကြဖို့ အိမ်အပြန်မှာ၊ ကျနော့်ညီကို သီတာက တိုးတိုးလေး မေးလိုက်တာတဲ့။ ကျနော့ညီက ငါးတန်းအရွယ် ကလေးသာသာကိုး၊ သူတို့ချင်းကလည်း အရင်ကတည်း ပိုရင်းနှီးကြတာမို့ သူ့ကို မေးလိုက်ပုံရပါတယ်။ သူမေးလိုက်တာ အမတို့ မသိလိုက်ဘူး။ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့ကျနော့ကို ကျနော့ညီကတောင် စိတ်မရှည်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“အကိုကြီးကလဲဗျာ၊ လိုက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်မယ်” တဲ့

တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျနော် ဘာမှန်း ညာမှန်း ရည်ရွယ်မထားဘဲနဲ့၊ တံတွေးတွေ ဂလုကနဲ မြိုချရင်း “အေးကွာ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ “သွားနှင့် သူနောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်” တဲ့ ကျနော့်ညီက စကားပြန်လုပ်တယ်။

ကျနော်တို့အိမ်ရောက်ပြီး ခဏနေတော့ စက်ဘီးလေးနဲ့ သူရောက်လာတယ်။ လှလိုက်တာဗျာ၊ ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်ချနဲ့၊ တစ်ရစ်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ကျစ်လစ်နေအောင် ပတ်ထားတဲ့ (အရောင်တော့ မသိတော့ဘူးဗျာ) ထမီလေးနဲ့၊ ခါးသေးသေးလေး ပေါ်အောင်ချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးဝတ်လို့၊ မှတ်မိသေးတာကတော့ ရှေ့ကွဲ နှိပ်သီးတပ်လက်ပြတ်အင်္ကျီ လေးဗျ၊ ထဘီကပါးပါး ပျော့ပျော့လေးဆိုတော့ ဝတ်ထားတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီက တင်သားအောက်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ပြီး၊ တင်သားလေးတွေကို မီးမောင်းထိုးပြနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံး (မျက်လုံး အင်မတန်လှတာ အထက်မှာပြောခဲ့ပြီးပြီ နော်) လေးတွေကလဲ ကြည်ပြီး အရည်လေးတွေ တောက်နေသလိုဘဲ။ လက်ပြတ်အင်္ကျီဝတ်ထားလို့ တစ်တစ်ရစ်ရစ် ဖြစ်နေတဲ့ သူလက်မောင်းသားလေးတွေကလဲ (မှန်တဲ့အတိုင်းပြောတာ)

ကုန်းကိုက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာမိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မျက်စေ့ထဲမြင်သာအောင်ပြောရရင် ခင်ယုမေလို မေဝင်းမောင်လို နန္ဒာလှိုင်လို မျက်နှာပေါက်မျိုးဗျာ၊ အဲ အသားကတော့ ညိုတယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မယ်တွေလို အချိုးကျနေတာမို့ ဒီနေ့ခေတ်စားနေတဲ့ မင်းသမီးတွေနဲ့ နှိုင်းပြောစရာ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အခုပြန်ပြောပြရင်းတောင် အာခေါင်ထဲက ခြောက်လာတယ်။ အဲဒီတုံးက အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် အနေအထားကို စဉ်းစားသာကြည့်၊ ဖွားဘက်တော်တွေ အောင့်လာအောင်ကို ထောင်မတ်နေတဲ့ ညီလေးကို လူမမြင်အောင် လိမ်ကျစ်နေရတာ နေရခက်လိုက်တာဗျာ။ စိတ်ဆန္ဒဟာ အဓိကကျတယ်လို့ ပြောတတ်ကြတာ အင်မတန်မှန်တယ်ဗျို့၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာ ကျနော့်ညီကို ထမင်းချက်ဖို့၊ ဟင်းချက်စရာတွေ လုပ်ကိုင်ထားဖို့ ပြသပေး၊ မီးဖိုထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး၊ သူနဲ့ကျနော်အိမ်မကြီးထဲကိုဝင် တံခါးမကြီးကို ချက်ထိုးလိုက် နိုင်တယ်။ အောင်မယ် မှတ်မိသေးတယ်၊ "သီတာကို ဂျူဒိုသင်ပေးမလို့၊ ဝုန်း ဒိုင်း အသံတွေကြားရင် မလန့်နဲ့နော်" လို့ညီလေးကို ပြောခဲ့သေးတာ။ ကျနော်က ဂျူဒို၊ ကရာတေး စီနီယာဖြစ်ပြီး၊ သီတာက ဂျူဒိုသင်တန်း အခုမှတက်နေတာကို သိတဲ့ ကျနော့ညီက "မသီတာကို ပညာပေး လိုက်စမ်းပါ အကိုကြီးရာ" တဲ့။

တံခါးပိတ်လိုက်တော့ သီတာက–

"အဲ ဘာလို့ ပိတ်တာလည်း၊ ပြန်ဖွင့်" တဲ့

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး ဇဝေဇဝါ ပုံလေးနဲ့ပြောတာပါ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ရမလဲ။ ဂလုနေခဲ့ရတာ ကြာပြီဘဲ။

"ခဏလေးပါ သီတာရယ်" ဆိုပြီး–

ပိတ်လိုက်တဲ့ တံခါးနားမှာတင် ဖက်နမ်းမိတယ်၊

"အာ . ."

အစတော့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရင်ဘတ်ကိုတွန်းထားပြီး တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေသေးတယ်။ ခဏနေတော့ လက်ကလေးနှစ်ဘက် အောက်ကျသွားတယ်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်အောင် ဖက်ထားချိန်မို့ စောစောက လူမမြင်အောင် လိမ်ကျစ်ထားရတဲ့ ညီလေးကိုလည်း ချွန်းဖွင့်လွှတ်လိုက်တော့တယ်။ သူက အရပ်နိမ့်တော့ သူ့ချက်လောက်မှာ ညီလေးက သွားထောက်မိနေတယ်။ မာတောင်နေပေမဲ့ နူးညံ့အိထွေးနေတဲ့ ညီလေးရဲ့ အထိအတွေ့က၊ သူ့ဗိုက်သားနဲ့ ကျနော့ဆီးခုံကြားမှာ ပူပူနွေးနွေးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ လက်နှစ်ဘက်ကလည်း လူပျို့လက် ဝက်မြီး ဆိုတာလို၊ သူ့ကျောပြင်၊ လက်မောင်းသား အိအိထွေးထွေး၊ တစ်တစ်ရစ်ရစ် တင်သားတွေကို မရပ်မနား ပွတ်သပ်နေမိတယ်။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ ဘယ်ကျောင်းမှ မသင်ဘူးပါဘူး၊ သူ့ဖါသာသူ အလိုလိုကို လုပ်နေမိတော့တာ။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဂလုခဲ့ရတဲ့ တင်သားတွေပေါ် လက်ရောက်သွားတိုင်း၊ မာကီဝါရာတိုင်ကို အထိုးကျင့်လာတဲ့ ကရာတေးလက်တွေနဲ့ လက်ချောင်းတွေဆန့်ကား၊ လက်နဲ့အပြည့်ဆုပ် မ မ တင်၊ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ ခါးကော့ပြီး သူ့ဗိုက်သားပြင်လေးကို ညီလေးနဲ့ပွတ်ထိုးနေမိတယ်။ သူ့တင်သားတွေကလည်း မာကျစ်နေတာဘဲဗျာ၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ ဖင်ကျုံ့ပြီး ကျစ်ထားတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ၊ သူ့ထမီ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီနဲ့ ကျနော့ပုဆိုးသာ ကြားက ခံမနေရင် အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ချက်ကနေဝင်သွားနိုင်လောက်တယ်။

"ကိုရယ် . . . တော်ပါတော့၊ ဟင်း ဟင် အာ .. အ"

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးအစုံကို မောင်ပိုင်စီးလိုက်တယ်၊ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို လိုမ့်လိုမ့်ပြီးစုပ်၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းပြောင်း၊ နှစ်ခါလောက်နမ်းလိုက်မိတော့၊ သူကလဲ ကျနော့အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြန်စုပ်နမ်းလာတာကို သတိထားမိတယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်းခွာလိုက်ပြီး –

"ပြွတ်"

သူ့နဖူးလေးကိုနမ်း၊ သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး၊ ခါးသိမ်သိမ်လေးကိုတင်းနေအောင်ဖက်ရင်းက တစ်ရွေ့ရွေ့နဲ့ အဒေါ်တို့ ကုတင်နားကို မသိမသာ ရွှေ့ရွှေ့သွားတော့–

"ကို တော်တော့ကွာ၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ တအားဆိုးတာဘဲ" တဲ့

"သီတာရယ်၊ ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သီတာကို မြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ များလှပါပြီ"

"ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ ဟာ တော်ပြီကွာ"

မရတော့ပါဘူး၊ ကုတင်နားကိုရောက်နေပြီလေ၊ အဒေါ်တို့ကုတင်က နှစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းကုတင်ကြီး၊ ဒီကုတင်ကြီး ကြည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုနောက်ဖက်က မြင်ရပုံမှန်းမှန်းပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့တာ ကြာပြီဘဲ။

"ချစ်လို့ပါ သီတာရယ်"

ကုတင်စောင်းကို ဖိချလိုက်တယ်၊

"အို ဟာ မလုပ်နဲ့ဆို၊ သီတာအော်လိုက်မှာနော်"

ကျနော့်ဗိုက်သားပြင်နဲ့ထိနေတဲ့ သူ့ဆီးခုံ နွေးနွေးအိအိ လေးကို ခံစားလို့ရနေတယ်၊

"ကို ဒုက္ခရောက်မှာကို မြင်ချင်ရင် အော်လေ၊ ကိုကတော့ ချစ်လို့ မနေနိုင်လွန်းလို့ပါ သီတာ"

"ဟာ ကိုက အရမ်းဆိုးတယ်ကွာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် လိုက်မလာပါဘူး၊ တော်ပြီ နောက် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး"

သူက အရပ်နိမ့်တာမို့ ကုတင်အောက်ကြမ်းပြင်နဲ့ မထိတထိဖြစ်နေတဲ့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြား ကျနော့်ခြေထောက်တစ်ဖက် အလွယ်တကူထည့်လိုက်နိုင်တယ်။

"ဒီတစ်ခါထဲပါ သီတာရယ်"

ကျနော့်ပေါင် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြားက ဆီးခုံဖေါင်းဖေါင်းအိအိကို ပီပီပြင်ပြင် အုပ်စီးမိလိုက်တာနဲ့

"အာ့"

ပေါင်တစ်ဖက်နဲ့ အလိုက်သင့် ပွတ်တင်၊ ပွတ်ဆွဲချပြီး သူ့ဆီးခုံလေးကိုပွတ်ပေးရင်းက၊ နှုတ်ခမ်းအိအိတွေကို ငုံထားလိုက်တယ်၊ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း လက်မောင်းသား ထွေးထွေးကျစ်ကျစ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေပြီး၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုနမ်းရာကနေ ပါးမို့မို့လေး ကိုငြင်ငြင်သာသာလေး နမ်းမိသေးတယ်။ နားရွက်ကလေးကို အသာငုံပြီး ကိုက်လိုက်တော့

"အား ယားတယ် ကိုရာ၊ တော်ပါ အာ့"

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားတာကို ထိတွေ့သိနဲ့ သိလိုက်ရတယ်၊ ကျနော့်ကြောပြင်ကိုလည်း ကျစ်နေအောင် သူဖက်ထားတယ်။

ပြုတ်ကုန်ပါပြီ၊ သူဝတ်လာတာက နှိပ်ကြယ်သီးတပ် ရင်စေ့အကျီလေ။ အပေါ်ကဖိထား၊ တွန်းထိုး တွန့်လိမ်ပြီး၊ ဒီလောက်ပွတ်သပ်နေမှတော့ သံချပ်ကာအကျီဝတ်ထားရင်တောင် ပွန်းပြီး ပွင့်ကုန် လောက်တယ်။ ဘာခံနိုင်မှာလဲ။ အတွင်းခံဘော်လီပေါ်လာတယ်။ သူ့ရင်နှစ်မွှာကြား ခေါင်းထိုးထည့်ရင်း နှာခေါင်းနဲ့ဖိမွှေပြစ်လိုက်တယ်။

"အား . . အာ . ဟင်း . . . . အာ့"

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားတယ်၊ ခါးကော့ထိုးတယ်၊ ကျနော့်သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူကုန်တယ်လို့ ထင်တယ်။ သူ့ညီမလေးနေရာမှန်းပြီး ကျနော့်ညီလေးနဲ့ဖိတော့ ပွတ်တွန်း ပြစ် လိုက်တယ်။ ဆီးခုံနှစ်ခုကပ်ပြီး ဆက် ဆက် ညှောင့်တယ်။

"အား"

ကျနော်အော်ရတာ၊ လက်မောင်းကိုကုတ်ဆွဲတာ၊ သူတမင်လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ မော့ကြည့်လိုက်တော့၊ သူလည်း စိတ်နဲ့လူနဲ့ ကပ်ပုံမရဘူး၊ မျက်စေ့နှစ်လုံးကို အတင်းပိတ်ပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်ရမ်းလိုက်၊ ညာဘက်ရမ်းလိုက်နဲ့၊ အသက်ရှူသံတွေလည်း အရမ်းမြန်တာဘဲ၊ ငြီးသံလိုလို၊ ဘာလိုလို အသံတွေကလည်း တရစပ် ကြားနေရတယ်။

အတွင်းခံဘော်လီကို ချွတ်တယ်၊ မရဘူး။ ကျနော်မှတ်မိတာတော့၊ ရှေ့ကွဲ၊ သူ့အမေအကျီများဝတ်လာတာလား မသိဘူး။ ချောင်ကလည်း ချောင်နေသေးတယ်။ အဲဒါတောင် ကျနော် ရအောင် မချွတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ လက်ထိုးနှိုက်တယ်၊ သူ့လက်နဲ့ပြန်ဆွဲထားတယ်၊ နူးနူးညံ့ညံ့ အိအိထွေးထွေး ရင်သားအစုံရဲ့ အထိအတွေ့ကို ပထမဦးဆုံး ထိတွေ့ဘူးတာ။ အရမ်းကို နူးညံ့တာဘဲဗျာ။ နို့သီးခေါင်းသေးသေးလေးကိုလည်း စမ်းမိတယ်။

"ချွတ်ပေးပါ သီတာရယ်"

ပါးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာနမ်းရင်း နောက်ဆုံးတောင်းပန်ရတော့တယ်၊

"တော်ပါ ကိုရယ်၊ သီတာ အရမ်းအနေရခက်တယ်"

"နမ်းချင်လို့ပါ၊ ချွတ်ပေးပါနော်"

"ကိုယ်ဖါသာကို ချွတ်ပါလား"

"ချွတ်လို့မှ မရတာ"

"ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒါဘဲနော် နမ်းရုံဘဲနမ်းရမှာ"

"အင်းပါ"

ချိပ်လေးပြုတ်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့၊ ဖတ်ကနဲ နီးရာအလုံးကို ဆွဲငုံလိုက်တယ်၊ မာမာကျစ်ကျစ် နို့သေးသေးလေးကို ပါးစပ်ထဲအပြည့်ထည့်ပြီး အားနဲ့ဆွဲစို့ပစ်လိုက်တယ်။

"အာ့၊ အမလေး . . . အမေရေ၊ အာ့ . . ကို့"

ကျနော့်ကျောပြင်ကို တင်းနေအောင်ဖက်ရင်းက ခါးကော့ပြီးလှန်ထိုးရှာတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်က မသိမသာ အောက်ရောက်သွားပါပြီ။ သူ့ညီမလေးရှိရာ ပေါင်ခြံလေးကို စမ်းလိုက်မိတော့ ယောင်ပြီး လက်ပြန်မြှောက်မိတယ်။ စိ . . . စိ နဲ့ ရွှဲရွှဲစိုနေတာကို သွားစမ်းမိတာကိုး။ ဆတ်ကနဲ သူတွန့်သွားတယ်။ သူ့လက်နဲ့ အတင်းပြန်ဆွဲဖယ်တယ်။

"ဟင့်အင်းကွာ၊ ဟင့် . . . ဟင့် . . အင်း"

ဟင့် နဲ့ အင်း ကို တွဲမပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ နှစ်ယောက်သားလူးရင်း လိမ့်ရင်းက ကုတင်ပေါ်ကို အမိအရ ရောက်သွားပါပြီ။ သူ့ပေါင်ကြားကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေးနေတဲ့ ကိုယ်လက်ကို ပြန်ထိုးမိနေတဲ့ ကိုယ်ညီလေးကို မနည်းဖယ်နေရတယ်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကော၊ သူ့ထမီတွေပါ၊ ပေါင်ခြံမှာ ရွှဲရွှဲစိုနေပါပြီ။ သူ့ထမီ အထက်ဆင့်စကို အသာလေးဆွဲဖြုတ်တယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ အတင်းကို ကျစ်နေအောင် ဆုတ်ထားတယ်။

"မရဘူး၊ မချွတ်နဲ့ကွာ"

ထပ်ကြိုးစားကြည့်တယ်၊ မရဘူး။ မတတ်နိုင်ဘူး။ အောက်ကဘဲ လှန်နိုက်ဖို့ စဉ်စားမိတယ်။ ခြေသလုံးလေးတွေကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေးမိတယ်၊ တစ်ဖြေးဖြေးနဲ့ အပေါ်တိုးတိုးပွတ်ပေးရင်း ပေါင်ဖျားလေးတွေဆီရောက်လာတယ်၊ သူ့ပေါင်နှစ်ချောင်း ခြေကျင်းဝတ်ချင်းလိမ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကမန်းကတန်း ကျနော့ဒူးကို သူ့ပေါင်းနှစ်ချောင်းကြား ထဲ့လိုက်ရတယ်။ အပေါ်ကလည်း ပါးစပ်ကော၊ နှာခေါင်းပါ မရပ်မနား အလုပ်ရှုပ်သထက်ရှုပ်အောင် လုပ်နေမိတယ်။ မောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောလိုက်တာဗျာ။ အင်း မိန်းမလုပ်တာ မလွယ်ပါလားလို့ ကြိုးစားနေရင်းက တွေးမိသေးတယ်။

ခဏနေတော့ သူ့ပေါင်ခြံက ညီမလေးနေရာကို လက်ရောက်သွားတယ်။ ပူနွေးစိုရွှဲနေလို့ နည်းနည်းတောင် တွန့်သလိုဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့လက်အရောက်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ သီတာမျက်နှာလေးပေါ်က ပါးစပ်ကလေးဟသွားတဲ့ အမူအရာနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တ ဟင်း ဟင်း အသံလေးတွေက ကျနော့လက်ကို ရှေ့ဆက်သွား ရှေ့ဆက်သွား လို့ ခိုင်းနေကြတယ်။ သူ့ညီမလေး နူတ်ခမ်းသား ဖောင်းဖောင်း အိအိလေးတွေကို အတွင်းခံဘောင်းဘီပေါ်ကနေ စမ်းလို့ရနေတယ်။ လက်ညှိုး လက်ခလယ် လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ထက်အောက် စုန်ဆန် ပွတ်သပ်ပေးနေမိတယ်။ ပထမတော့ သီတာလက်တွေက အတင်းဆွဲဖယ်နေသေးပေမဲ့ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ပွတ်သပ်ပေးအပြီးမှာ ကျနော့လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရုံကလွဲ လို့ ဆွဲဖယ်တာမျိုး မလုပ်တော့ဘူး။ ပေါင်လုံးကြီးတွေကလည်း စက်ဘီးစီးသလို တစ်လုံးတက်တစ်လုံးဆင်းနဲ့ သူ့ခများ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေပါတယ်။

ရှေ့တန်းကို အတူပါလာတဲ့ ညီလေးက အတင်းခေါင်းထိုးဝင်တယ်၊ သူ့ပေါင်ခြံကို ချော်ထိုးမိတယ်၊ ပွတ်ပေးနေတဲ့ လက်ကိုအသာဖယ်၊ ညီလေးရဲ့ခေါင်းနဲ့ သူ့ညီမလေး မို့မို့ဖေါင်းကို အသာတေ့၊ လက်က ခါးသေးကျင်ကျင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း တင်သားတစ်တစ်လေးတွေကို မ ပွေ့ပွေ့ပြီး၊ ဆုပ်နယ်လိုက်တယ်။ ညီလေးကလည်း အရည်ကြည်တွေ ရွှဲစိုနေပြီမို့၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်ခုဘဲ ခြားတော့တဲ့ ညီမလေးကို မထိသာ ထိသာ ထက်အောက် အမြောင်းလိုက်ပွတ်သပ်ပြီး သာသာလေး ဖိဆောင့်နေမိတယ်။

"ကို ချွတ်လိုက်တော့မယ် နော်"

အတွင်းခံ ဘောင်းဘီခွလေးကို လက်ထိုးရင်းက ခွင့်တောင်းပြော ပြောရင်း မသိမသာလေး တွန်းချ ချွတ်လိုက်တယ်။ သီတာ ခမြာ စကားမပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ မျက်စေ့နှစ်လုံးစုံမှိတ်ပြီး တ ဟင်း ဟင်းနဲ့ လူးလိမ့်နေတာ အခုတောင် မျက်စေ့ထဲ မြင်နေမိတယ်။

တွန်းချလိုက်တဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီ၊ ထောင်တက်လာတဲ့ ပေါင်တစ်ဖက်လွတ်သွားတာနဲ့ ကျနော် ဆက်မချွတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်ဘက်လက်က သူ့ခါးလေးကိုဖက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ့ဘယ်ဘက်ပုခုံးကို အောက်ကလျှိုဖက်ထားပြီး၊ ကျနော့ခါးကို ဖိပြီး ညီမလေးဆီ တိုးဝင်ဖို့ မသိမသာလေး ကြိုးစားပါတော့တယ်။

"ပြလွတ်"

"အား . . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ အာ့ . . မလုပ် . . အာ"

ကျနော့ညီလေးတာဝန်ကျေပါတယ်။ ကျနော်ကသာ အူချာပေါက်နေတာ။ သိတဲ့အတိုင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နိုင်ခဲပါဘိနဲ့၊ ချော်ထွက်သွားပေမဲ့ ညီလေးက ညီမလေးရဲ့ အမောက်ကလေးကို မထိသာ ထိသာ နမ်းသွားပုံရတယ်။ သီတာလေးခမြာ မျက်ဖြူလန်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်လည်းကော့တက်လာတယ်။ ပြည့်တင်းလှတဲ့ သူ့တင်သားတွေက ကျနော့ဖိထားတဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် သူကိုယ်ခန္ဓာဘေးဘက်မှာ ပုံ့ပုံ့အိအိလေး ရှိနေပြီး၊ သူ့ဖင်က အလိုလို နောက်ဆွဲသွားတယ်။ မရဘူး။ ကျနော် အတင်းလိုက်ဖိထားတယ်၊ ဆက် ဖိထိုးတယ်။

"ပြလွတ် . . . ပြစ်စ်"

"အား . . . အာ့ . . ကို့ . . အာ . . အင်း . .ဟင်း . . ကိုရယ် . ."

ခုထိကို မဝင်သေးပါဘူးဗျာ။ လက်နဲ့ကိုင်ထည့်ရမှာလည်း ရှန်းနေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့သူ့ကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးတယ်လေ။ သူ့လက်နဲ့ ဆွဲဖယ်ပစ်မှာလည်း စိုးတယ်။ ဒီအတိုင်း နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ဖိထိုးကြည့်တယ်၊ မဝင်ပါဘူးဗျာ။

“သီတာရယ်၊ ကိုင်ထည့်ပေးပါလား ဟင်”

“အိုး ဘာလို့ထည့်ပေးရမှာလဲ၊ မထည့်ဘူး၊ တော်တော့ . . . အာ့”

ဖြစ်ပုံများ ပြောပါတယ်၊ ကျနော် တော်တော်ညံ့တာကို အခုနေ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်တိုနေမိတယ်။ ဘယ်နယ်ဗျာ ၁၇ နှစ်ရွယ် အပျိုလေး၊ ၁၈ နှစ်ရွယ် လူပျိုလေး ပထမဦးဆုံးဖြစ်ကြတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လိုလုပ် သူက ကိုင်ထည့်ပေးပါမတဲ့တုန်း။

နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ ကိုယ့်အားကိုကိုးပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ညီလေးအတွက် စစ်ကူပြန်ပို့ရတယ်။ သွေးတွေနဲ့ ပြည့်တင်းပြီး တဆတ်ဆတ်ခုန်နေတဲ့ သွေးကြောတွေ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ညီလေးကို အသာကိုင်ပြီး၊ သူ့ညီမလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းသား မာထပ်ထပ် မို့မို့ဖောင်းဖောင်းနှစ်ခုကြား ထက်အောက်စုန်ဆန် အသာလေး ပွတ်ဆွဲကြည့်တယ်။

“အား . . . အာ့ . . မလုပ်နဲ့ . . အား”

တစ်ချီမှာ သူ့ညီမလေးအမောက်ကို ညီလေးဦးထုပ်နဲ့ တိုးမိတိုက်မိသွားတယ် . . . ကျနော်လက်မောင်းသားတွေ စူးကနဲ ဖြစ်သွားပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျောပြင်ကို တင်းနေအောင်ဖက်လာတယ်၊ သူ့လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း တရှူရှူဖြစ်နေတယ်၊ မမြင်ရက်လို့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အသာငုံပြီး၊ ညီလေးကိုအသာကိုင်ပြီး နောက်တစ်ချက်ပွတ်အဆွဲ၊ ခါးလေးကို အသာညွှတ် အဖိ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ခါးကလေးက ကော့တက်အလာ။

“အား . . . ကို့ . . . အာ့ . . . အီး”

မီးပွင့်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ တကယ်ကို မီးပွင့်သွားတာပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာကနဲ အေးကနဲ၊ ချောက်ထဲကို လိမ့်ကျသလိုကို ဖြစ်သွားတာပါ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ သူ့လက်ကလေးတွေက ကျနော့ ကျောပြင်ကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားရင်း၊

“နာတယ် . . . နာတယ် . . . တော်ပါ့ . . . အား . .အ”

ဒါပေမဲ့ သူ့တင်သားလေးတွေက တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ တဆတ်ဆတ်နဲ့ လေထဲမှာပါ။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးဟာ ကီထိုင်တာ ကြာနေတဲ့ ကရာတေးသမား ပေါင်တွေလို ဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်နေတယ်။

ကျနော်လည်း အံကြိတ်ပြီး ဆတ်ဆတ် ဆတ်ဆတ်နဲ့ ခါးကိုညွှတ် ညွှတ်ပြီး ဖိထိုးအထည့်မှာ ပူနွေးစွတ်စိုနေပေမဲ့ နူးညံ့တင်းကြပ်နေတဲ့ အထိအတွေ့၊ လက်နဲ့အတင်း ဆုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ညီမလေးအစွမ်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးခါတ်လိုက်ခံရသလို ဖြစ်ပြီး၊ ရှိသမျှအားအင်တွေ ဆွဲစုပ်ခံလိုက်ရသလို ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ သူ့အပေါ်မှောက်လျှက်သား ကျသွားပါ တော့တယ်။

ဂလု ထားခဲ့ရသလို အားရပါးရတောင် မဆောင့်ခဲ့ရပါဘူးဗျာ။ သူနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့တစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ လေးကြိမ်တိတိ နေခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်ကစလို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အထိကတော့ ပိုပြီး အပေးအယူမျှခဲ့ကြပါတယ်။ အားပေးကြရင်တော့ ဆက်ရေးသွားပါဦးမယ်။

ဒီနေ့အထိ မမေ့နိုင်ပါဘူး သီတာ၊ သီတာလည်း ကိုယ့်လိုဘဲ ဆိုတာ ခံစားသိနဲ့ သိနေပါတယ်။

ပြီးပါပြီ။